

A bálon

Február 17-én iskolánkban alapítványi bál volt, és nagyszerűen sikerült.

Az előkészületeket már januárban megkezdtek, sokat készültünk. Ugyanis a nyolcadikosok nyitótáncával kezdődik a rendezvény, ennek régi hagyománya van nálunk.

Noha én nem táncolok, beválogattak a csapatba. Az elején nagyon vissza akartam lépni, végül rájöttem arra: szörnyű hiba lett volna. A próbák során közelebb kerültem az osztálytársaimhoz, új barátokat szereztem, sőt még osztályfőnöki dicséretet is kaptam! Tehát elhatároztam: ha már így történt, mindent beleadok, hogy az egész jól nézzen ki.

Sokat gyakoroltunk, készültünk az angolkeringőre. Nyolc pár vett részt az előadásban, az én párom Panna volt.



A táncot fél 8-kor kezdtük, és tíz perc múlva már vége is volt! Bevallom, nagyon féltem, de tudtam: itt már nincs visszaút. A végén vastapsot kaptunk. Ez végleg megnyugtató, hogy semmit sem rontottam el, ahogy a többiek sem.



Percek múlva már csak páran voltunk, de én még maradtam, hiszen vettünk jegyeket. Megvacsoráztunk, közben készítettünk néhány privát képet.

Vacsora után anyukámmal megvártuk az iskola tanárnőinek és néhány anyukának a közös táncát. Meglepően jól, hangulatosra sikerült. Ez követően hazaindultunk. Anyukám megmutatta apukámnak a felvételt a táncunkról.

Aznap este fáradtan feküdtem le, úgy aludtam, mint a bunda. Másnap aztán kipihentem ébredtem.

Következő hétfőn pedig minden visszatért a régi kerékvágásba.

Holp Krisztián 8.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola